

ოუნე ნათლისმცემლის შობისადმი მიძღვნილი სამოციქულო

24 ივნისი

(კვირისათვის 5.07.2020)

წმ. იოანე, წინამორბედ და უფლის ნათლისმცემელი, მალეზღამდებულ კვლესაში ძალზედ პატრიარქულია. თავად უფლება თქვა: „ამენ გეტყვი თქვენ: არა აღდგომილარს ნაშობგანი ღმერთსა უფროს იოანეს ნათლისმცემელსა; ხოლო უციურის სასუფუძველსა ცათსა უფროს მისი არს“ (მათ. 11:11). წინამორბედს დაბადება, როგორც უფლება თქვა, წინასწარმეტყველების მიერ იყო ნაწინასწარმეტყველები (იხ. მათ. 11:10). წმ. ლუკა თავის სახარებაში ზღმიწვევით აღწერს წმ. იოანეს დაბადების საოცარ გარემობას. (ლუკ. 1:5-25, 57-80). მთავარანგელოზთა გაბრუნებულ, ექვსი თვითადრე ხარებად, გამოეცხად ზაქარას, იერუსალიმის ტაძრის მოძღვარს. როდესაც ის საკმევალს აკმევდა, გამოეცხად ანგელოზი და უხრს მას: „შეიმინეს ვედრებანი შენი, და ცოლმან შენმან ელისადებ გიშვეს შენ ძე, და უწოდოს სახელი მისი იოანე“ (ლუკა 1:13). იგი გამოუშვითთ ევედრებოდა უფლებ შვილს და ღმერთმა მისცა მას ვაჟი, რომელიც უდრმატებულისა ყველს წინასწარმეტყველსა შორის. ის რაც შემდგომში დაწერა მოციქულმა პავლემ, ასრულდა: „რომელი - იგი შემძლებულარს უფროს ყოვლისა ყოფად უწებეს, რომელსა - იგი ვითხოვთოვცნობთ ძალსა მესებრ შეწვევისა ჩუენ შორის“ (ეფეს. 3:20).

ღმერთს, როგორც ყველგონის მცოდნე და ყოვლისშემძლე მამა, ყურადღებით ისმენს ჩვენს ლოცვებს. მან ბევრად უკეთესად იცის, ვიდრე ჩვენ, ჩვენი თხოვნების ნამდვილი ბუნება, ნამდვილად მოგვიტანს კი ისინი სარგებელს. იგი გულუბრად გვაძლევს სიკეთეს, რომელსაც ვითხოვთ და თითოეულ ჩვენგანს გამოცდილი აქვს ეს გულუბრად სიკეთის ბუნება ჩვენი ზეციერი მამისა. თუ ეჭვი გვაპარება ღმერთის უნივერსალურ სიბრძნეში, მოლთ გავითვალისწინოთ თუ ჩვენ ვითხოვთ ღმერთს იმას, რაც გვჭირდება, და რაც გვიშველის, შეუძლია რომ მან უარ გვითხრას? თავად უფლო შეგვიპირდა: „ითხოვდით და მოგეცეს თქვენ... რამეთუ ყოველი რომელი ითხოვდეს, მიიღოს... ვინ არს თქვენგანი კაცი, რომელსა სთხოვდეს ძე თვისი პაჟსა, ნუ ქვა მისცეს მას? გინა თუ თევზა სთხოვდეს, ნუ გულო მისცეს მას? უკუთუ თქვენ, უკუთუთა, იცით მისაცემელი კეთილი მიცემით შვილთს თქვენთს, რაოდენ უფროსა მამამან თქვენმან ზეცათმან მისცეს კეთილი, რომელნი სთხოვდეს მას“ (მათ. 7:7-11). ზოგიერთ ფაქტებს, ისინი ლოცულობდნენ და არაფერი არ მოხდა. „თუღმერთს ასეთი გულისხმიერა, რატომ არ მაძლევს იმას, რაც მინდა? ეს იმიტომაა რომ ღმერთს არ შეუძლია ამის გაკეთება?“ ჩვენ ვიცით რომ ზეციერი მამა - ეს სრულყოფილი სიყვარულია და რომ ჩვენი გულისთვის მსხვერპლად თავისი მხლოდმზილი შვილი, იესო ქრისტე, გაიღო ჩვენ აგრეთვე ვიცით რომ ღმერთს ყოვლისშემძლეა, და როგორც გვარწმუნებს კვლავ იესო „ღმერთსა მიერ ყოველგვ შესაძლებელი არს“ (მათ. 19:26).

თუ ჩვენ არ მივიღებთ იმას, რასაც ლოცვებში ვითხოვთ ჩვენს თავს უნდა შევხედოთ და არა ღმერთს გავამტყუნოთ წმ. იაკობ ადელფორისი („უფლის ძმა“) თავის მიმართებაში წერს: „ითხოვთ და ვერ მიიღებთ რამეთუ ბოროტად ითხოვთ რათა გულის თქუათა შინა თქუენთა განიღნეთ“ (იაკობ. 4:3). ეს ასეთივე შეიძლება ჩვენი უწმინდობა იყოს, რომელიც ჩვენს ლოცვებს პასუხის გარეშე ტოვებს. უფლება კერძოდ თქვა, რომ „და ყოველსა რაოდენსა ითხოვდით ლოცვასა შინა სარწმუნოებით გეყოს თქვენ“ (მათ. 21:22). მოლთ გავინსენოთ რა მონდა უფლის მოსწავლეებს შორის ეპილეფიით დაავადებულ ბავშვის შემთხვევაში. ბავშვის მამა მივიდა მათთან და დახმარება სთხოვა, მაგრამ მათ ვერ შესძლეს მისი განკურნება, იმიტომ რომ მათ რწმენა არ იყო მტკიცე. მოგვიანებით, როდესაც უფლება განკურნა ბიჭი, მოსწავლეები მივიდნენ მასთან და ჰკითხეს: „რასათვის ჩვენ ვერ შეუძლეთ განხდად მისა? ხოლო იესო პრეტო მათ უწმინდობასა თქუენისათვის“ (მათ. 17:19-20).

კიდევ უნდა გავითვალისწინოთ რომ როდესაც ღმერთმა ისმინა წმ. ზაქარასა და ელისაბედის ლოცვები, ღმერთს დაუგავიდა. იმდენად ღმერთს ხანი გავიდა, რომ მათ შეეძლოთ თუფქრათ რომ ღმერთმა დაივიწყა ისინი. მაგრამ ღმერთს თავისი გეგმა ჰქონდა და როდესაც ღმერთს მოვიდა, მან თავისი მთავარანგელოზთა გააგზავნა, რათა სასიხარულო ამბავი შეეტყობინებინა. ჩვენ შეგვიძლია დაწმუნებულები ვიყოთ რომ შესაძლოა ღმერთს მაშინვე არ პასუხობს ჩვენს ლოცვებს, მაგრამ ის არასოდეს გვივიწყებს ჩვენ! ის, თუ როგორ მოექცა ზაქარას უწმინდობას ღმერთს, აგრეთვე

მნიშვნელოვანია. როდესაც მას უხრეს, რომ მასა და მის ცოლს შვილი ეყოლებოდათ იგი მაშინვე შეყოყმანდა, საბაბად არაკი მოიმიზეზა. ღმერთი ითქვნდა ამ ადმიანურ სისუსტეს და რათა დახმარებოდა მას სიმაღლის გაგებაში, მთავარანგელოზის პირით უხრს ზაქარას: „იყო შენ დადებული და ვერ შემძლებელი სიტყვად ვიდრე დღემდე ყოფიდა ამისა ამისთვის, რომელი აღსრულნენ ჟამისა თვისა“ (ლუკა. 1:20). და ეს მოხდა! რა თქმა უნდა მთელი ცხრა თვის განმავლობაში როდესაც იყო არ ელპარაკა, მაგრამ ეს მისივე სასიკეთოდ იყო შვიკის დაბადების დასა სინარჯის დაფრუ მტყველების დაკარგვის მწყურება. ზაქარამ ღმერთსგან ძვირფასი გაკვეთილი მიიღო და მან მოინანია თავისი უწყობა. ღმერთს ვუყვარვართ ჩვენ, გზის გვიჩვენებს ჩვენ და ზრუნავს ჩვენ სულიერ კეთილდღეობაზე.

ბოლოს, როდესაც ბავშვი დაიბადა, ზაქარამ მას იონე დაარქვა (შეასრულა გაბრელო მთავარანგელოზის სიტყვა), „და მეყსეულდალელი პირი მისი და ენა, და იტყოდ და აკურსხევდა ღმერთსა“ (ლუკა. 1:64). იგი გაოგნებული იყო სული წმინდისაგან და წინასწარმეტყველებდა, ყველას მოუხრებდა იმ საქმის შესახებ, რომელიც წმ. იონეს უნდა შეესრულებინა ღმერთის ნებით როგორც წინასწარმეტყველსა და მესიის წინამორბედს (იხ. ლუკა. 1:68-79).

ჩემო ძვირფასო ძმებო და დებო დაე დავიმახსოვროთ ჩვენს გონებასა და გულებში ეს ჭეშმარიტება, რომელიც მართალი წინამორბედის დაბადებიდანაა გამომდინარე: თუ ჩვენ რწმენით ვილოცებთ და ეს ღოვებები წრფელი იქნება, ღმერთი ისე უბასუქებს ამ ღოვებს, რომ ჩვენ ვერც კი წარმოვიგდეთ ზოგჯერ ღმერთს თავისი მიზეზები აქვს შეაფერხოს იმის მოცემა, რასაც ღოვებაში ვითხოვთ მაგრამ თუ ჩვენ მივბაძავთ წმ. ზაქარას და ელისაბედს მოთმენის მაგალითს, ჩვენ მივიღებთ იმას რასაც ვითხოვდით, როცა ამის დრო მოვა. და თუ ჩვენ რომელიმე გამოცდის წინაშე დავდებით როგორც ზაქარა დამწყობებით მაშინ ჩვენ უნდა გვახსოვდეს, რომ ეს ღმერთის სასჯელი არაა, არამედ სულიერად გაზრდის საშუალებაა. პატრუს მივაგებთ რა წმ. იონე წინამორბედსა და უფლის ნათლისმცემელს, მოდით ვითხოვოთ შემწეობა ღმერთისა და ჩვენი უფლის წინაშე, რათა ჩვენი ღოვებები შესმენილი იქნას